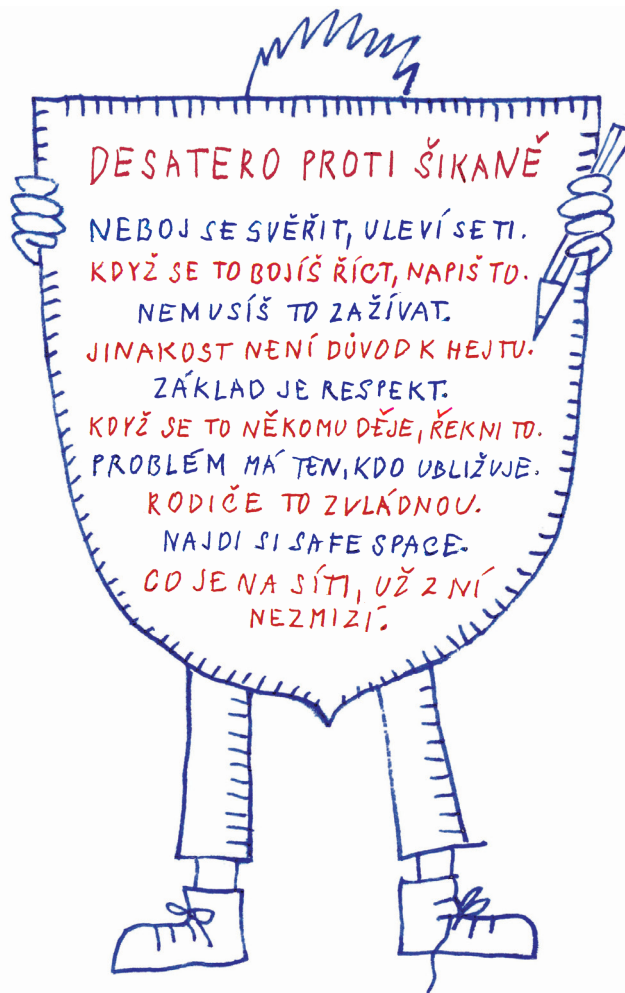

314/2024

dispress

Šikana

Rádi bychom řekli, že máme z tohoto projektu radost, jde to ale jen tak napůl. Rádio Junior vydalo velkou podcastovou sérii Šikana, ve které účinkuje řada našich členů. Tonička se Samem si o tom dokonce mohli popovídat s Lucií Výbornou. Výstupů ale máme daleko víc. Na Radiožurnálu vyšla samostatná série, která čerpá z námi nahraných rozhovorů.

Povídali jsme si třeba s Lukášem Hejlíkem, který zažil šikanu z obou stran.

„Na základní škole jsem si třeba před celou třídou špendlíkem vymazal kluka, kterého jsem neměl rád, ze společné fotky. A tím, že jsem byl nějakým způsobem dominantní, to začali ostatní spolužáci opakovat. Takže ten chudák tam sledoval, že si ho všichni na můj popud odstraňují z té fotky.“

„Jeden kluk mi například pravidelně dával na koupališti takzvané bumbáky, to je, když vám někdo drží hlavu pod vodou, a já jsem hrozně panikařil. Když mi pak třeba rozsypal pytlík hluchavek, který jsem hodiny sbíral, hrozně jsem se rozplakal.“

Jak jsem jel Slovenskou Strelou

Slovenská Strela je železniční vůz z roku 1936, který vznikl v Československu a jezdil z Prahy do Bratislavy až do roku 1953. Mohl jezdit až 150 kilometrů v hodině, překonalo ho až Pendolino.

Je červený a má kola daleko od sebe, proto musí jezdit jenom rovně. Jeho motor je hybridní, to znamená, že je na diesel i elektřinu. Sedadla jsou pokryta měkkým plýšem – má hnědé a béžové úzké proužky a stěny ve voze i podlaha jsou červené. Vůz má také obložení ze dřeva. Topení je schované v kabinách strojvedoucího, které jsou umístěny na obou koncích, vedle jsou záchody s umyvadlem.

Cesta trvala skoro dvě hodiny, Slovenská Strela vyjela mimořádně z Muzea Tatra v Kopřivnici, kde je také trvale zaparkovaná ve speciálním depu, a dojela až do Vsetína. Jela tam, protože oslavovali nové nádraží ve Vsetíně, ve kterém se před 130 lety narodil Josef Sousedík. Ten vymyslel hybridní motor pro tento vlak.

Cestou se to hrozně houpalo a kymácelo. Byl to výborný zážitek a na konci jsem ještě viděl, jak kolem nás projela parní lokomotiva.

FaMa

Rozhovor s Petrou Soukupovou

Napsala jsi knihu Klub divných dětí. Kdybys mohla být jedno dítě z té knihy, jaké bys chtěla být?

Kdybys si teď mohla vybrat, tak bych asi nejradši byla Mila, protože mi připadá, že je divná, ale že jí to zároveň nevadí, což mi přijde super.

Co tě přimělo knihu napsat?

Nejvíc to, že když jsem byla dítě, tak jsem si připadala trochu divná. A měla jsem několik z těch

problémů, co tam ty děti mají. Tak jsem si říkala, že by bylo fajn napsat nějakou knihu, která by třeba případným dalším divným dětem pomohla v uvědomění, že to vlastně není nic tak hrozného.

Proč jsi nazvala ty děti divnými? Jsou jiné a nenormální, nebo jsou jenom divní a nenormální dospělí, že je takhle vidí?

Pro mě to *divný* není nic špatného. Divný je samozřejmě porovnání s někým, kdo je běžný. Ale pro mě divný znamená spíš výjimečný nebo zvláštní v tom dobrém slova smyslu. Takže já jsem to myslela spíš takhle.

Plánuješ někdy v bližší době napsat další knihu pro děti?

Mám takový nápad, který ještě nevím, jestli bude. Že bych napsala pokračování Klubu divných dětí... Ale nedokážu teď úplně říct, jestli se to opravdu stane.

Jak dlouho většinou píšeš jednu knihu?

V poslední době je to tak, že kniha pro dospělé, která je delší než ty dětské, mi trvá zhruba půl roku. A ta pro děti mi trvá v ideálním případě tak čtyři měsíce.

Jak obvykle knihu tvoříš?

Na začátku mám nějaký nápad. To může být klidně i úplná drobnost, spíš téma, co bych v té knize chtěla vyprávět a potom si vymyslím postavy. Docela podrobně, protože čím líp si je vymyslím tak tím je potom psaní jednodušší. A pak si udělám kostru příběhu. Dřív jsem si tu kostru dělala docela podrobnou, to bylo dobré, protože se to potom líp píše, když to máš takhle připravené. Ale teď v poslední době mám fakt jenom kostru, jenom takový oblouk příběhu, kam se tak zhruba dostane. A pak už píšu víc freestyle.

Kolik hodin denně píšeš? A jak probíhá tvůj běžný psací den?

Na psaní si nechávám dopoledne. Vždycky ráno odvedu dceru do školy, případně vyvenčím psy a potom zhruba v deset hodin si k tomu sednu a pak mám čas třeba do jedné, kdy se snažím psát. Mám pro sebe takový limit, kdy musím napsat jednu stránku denně, když mám rozepsaného něco dlouhého. A odpoledne dělám už jinou práci. Podle mě je na tom nejdůležitější si k tomu vážně sednout každý den. Je blbý, když jsou pak i jiné povinnosti. Když nemůžu dopoledne psát, tak jeden den nemůžu pak druhý den nemůžu, a pak už se člověku nechce se k tomu vracet. Takže důležitá je pro mě ta pravidelnost.

Jakou knihu, kterou jsi napsala má tvá dcera nejraději?

Moje dcera má nejraději Klub divných dětí. I když o Kdo zabil Snížka taky říká, že to bylo dobrý. Bertika nemá ráda vůbec, ale divný děti četla myslím už dvakrát.

Jakou svou knihu opravdu nemusíš? Máš vůbec takovou?

Z doby před patnácti lety, když jsem začínala psát, už nemám vůbec ráda svou první knihu K moři. Myslím, že bych ji dneska už napsala jinak. Ne, že bych ji chtěla přepisovat, ale už ji fakt nemám ráda.

Takže ti na ní nejvíce vadí to, jak jsi ji v té době napsala?

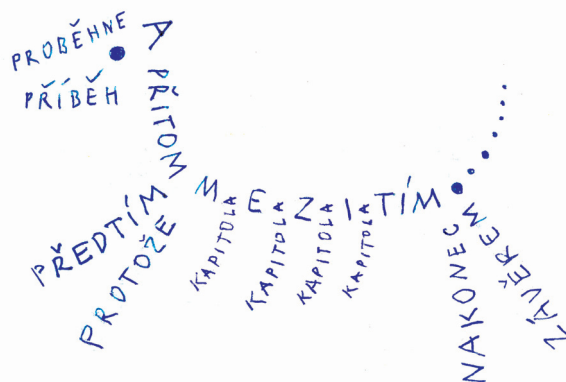
To je složité. To se asi stává každému, kdo nějakým způsobem tvoří, že ne všechna starší díla obstojí v čase. Já si prostě myslím, že bych ji dneska napsala jinak a asi líp.

Jakou knihu, kterou jsi napsala, máš nejraději a měli bychom si ji určitě přečíst?

Z knih pro dospělé si nejsem jistá. Tam mám asi nejradši Nejlepší pro všechny, což docela souvisí s Kdo zabil Snížka, která je pro děti. Ale mám teda hodně ráda Klub divných dětí. Protože jsem ho napsala docela nedávno nebo protože je mi to téma divných dětí docela blízké. Tu bych asi i po těch pár letech pořád doporučila.

Chceš v psaní pokračovat i nadále nebo máš ještě v plánu něco jiného?

Vlastně nemám nic moc jiného v plánu než psát dál. **JuPö**

Janiny narozeniny

Oslavili jsme Janiny narozeniny. Zvláštní kombinace radosti a smutku rezonovala 21. května v podniku Kafe nůžky papír, kde jsme vzpomínali nejen na Janu, ale také na její rozhlasovou a divadelní tvorbu. V pásmu divadelních výstupů se objevily útržky z her jako Do velké krajiny Dudědu nebo Všehokniha, písničky z Pepity či ...a bolelo nebe a svoji premiéru si zažil Ježipetr. Především pak došlo k uvedení knihy Moje břicho bylo jeskyní plnou barev

Bratři v Libčicích

V sobotu 18. května jsme se s inscenací mladšího souboru Bratři v poli vydali do nedalekých Libčic nad Vltavou, abychom zahráli na festivalu Otevřená zahrada. Zatímco dříví (lavička a domeček) se vydalo po vlastní ose a spokojeně se vezlo v dodávce, herci podnikli cestu vlakem tam, a většina i nazpět. Pro BvP i mnoho vystupujících šlo o premiéru pod širým nebem, takže jsme hráli a pěli skutečně z plna hrdla, ještě víc než jindy. Festivalu sborového zpěvu jsme snad neudělali ostudu.

DRDS

Dismánův rozhlasový
dětský soubor

Připravili: Julie Pösslová, Fabián Mareš, Josef Kaňka, Filip Svoboda; edit: Filip Svoboda; foto: Fabián Mareš, Josef Kaňka, Jan Vokrouhlecký a další; grafika: Magdalena Martinovská